

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 491/2026
28.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Јасмине Васовић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Огњена Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 682/23 од 06.03.2025. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 194/25 од 07.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 28.04.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Огњена Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 682/23 од 06.03.2025. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 194/25 од 07.10.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док се у осталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 682/23 од 06.03.2025. године, ставом првим изреке окривљена АА оглашена је кривом због два кривична дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, за која кривична дела јој је претходно утврђена новчана казна у одређеном износу од по 100.000,00 динара, па је осуђена на јединствену новчану казну у одређеном износу од 200.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде, с тим да уколико новчану казну не плати у овом року, суд ће је заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна не може бити дужа од шест месеци. Истом пресудом, окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка и то 10.000,00 динара на име паушала, као и приватним тужиоцима ББ и ВВ, као

солидарним повериоцима, износ од 384.750,00 динара, на име трошкова заступања приватних тужилаца од стране заједничког пуномоћника, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, док ће о осталим трошковима суд одлучити накнадно посебним решењем. На основу члана 258. став 4. ЗКП приватни тужиоци ББ и ВВ су упућени, ради остваривања имовинскоправног захтева, на парнични поступак. Ставом другим пресуде окривљена АА ослобођена је од оптужбе да је извршила два кривична дела неовлашћено прикупљање личних података из члана 146. КЗ, док су оштећени ББ и ВВ, упућени да имовинскоправни захтев остваре у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 194/25 од 07.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, а првостепена пресуда је у ставу првом изреке потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Огњен Ђурић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док из образложења произлази да захтев подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, као и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи другостепену побијану пресуду тако што ће окривљену ослободити од оптужбе или усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање пред измењеним већем, као и да се на основу члана 488. став 3. ЗКП одложи извршење пресуде до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а у преосталом делу је недозвољен и нема прописан садржај.

Бранилац окривљене, иако не нумерише, у захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да у конкретном случају нема елемената кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ. С тим у вези истиче да се ради о последичном кривичном делу и да код оштећеног мора наступити последица, односно да се оштећени мора сматрати увређеним, што је у конкретном случају изостало, односно из описа кривичног дела је изостао опис „чиме је увредила приватне тужиоце“, већ су само цитиране изјаве са друштвене мреже „Facebook“. Како су у конкретном случају изостали елементи овог кривичног дела, суд је требало приватну тужбу да одбије.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљене АА, адвокат Огњен Ђурић, истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Виши суд у Крагујевцу је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 194/25 од 07.10.2025. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став да изрека пресуде садржи законска обележја кривичног дела (страна 4, трећи став и страна 5, први став, другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Поред тога бранилац окривљене АА, адвокат Огњен Ђурић, у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, наводима да је првостепеном пресудом којом је окривљена оглашена кривом оптужба прекорачена, јер у приватној тужби приватних тужилаца није наведено биће кривичног дела које се окривљеној ставља на терет и за које је након тога осуђена и исто описано изреком пресуде, чиме је првостепени суд повредио закон.

Захтев за заштиту законитости је неоснован у наведеном делу.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произлази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударности у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела, који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У диспозитиву оптужног акта – приватне тужбе приватних тужилаца ББ и ВВ од 13.10.2023. године, која је уређена поднесцима од 06.11.2023. године, 15.04.2024. године, као и на главном претресу дана 06.03.2025. године, наведено је да је окривљена „дана ...2023. године у ..., на друштвеној мрежи „Facebook“ у групи „...у Србији“ (јавна група 1716 чланова) и „... у Београду, ... у Србији, ... у Црној Гори, ...“ (јавна група, 2224 учесника), објавила увредљив текст следеће садржине: „Ово су преваранти који злоупотребљавају поверење са елементима дискриминације према ...! Зато желим да упозорим добре људе који планирају да дођу у ...да буду на опрезу са овим варалицама! Ево како ББ увлачећи се у поверење својих земљака, не либећи се, на овакав подли начин, нехуманим преварама зарађује новац“, као и коментар тог текста следеће садржине: „ББ, већ сам званично писала о вашим прљавим преварама са вашим мужем, а ваш адвокат ће ићи као сведок, јер он преко нашег адвоката износи ваше захтева, изнуду од

6.000 евра !!!“ на који начин је према тужиоцима ББ и ВВ учинила кривично дело увреда, при чему је могла да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима и при том била свесна свог дела и хтела његово извршење и свесна да је њено дело забрањено, дакле у урачунљивом стању са умишљајем и са свешћу о забрањености дела“.

Изрека првостепене пресуде садржи идентични чињенични опис кривичних дела и идентичне наводе као и приватна тужба, која је неколико пута уређивана од стране приватних тужилаца.

У конкретном случају, правноснажна пресуда се односи на исто лице – окривљену АА и на иста два кривична дела – увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ.

По налажењу Врховног суда, побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба, односно није повређен објективни, ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде. Ово, имајући у виду да су у односу на окривљену сва битна обележја бића кривичних дела иста и у диспозитиву оптужног акта и у изреци пресуде, односно да постоји истоветност чињеничног описа радњи извршења предметних кривичних дела из изреке пресуде са чињеничним описом радњи дела датим у диспозитиву оптужног акта – приватне тужбе и поднесцима којима је уређена приватна тужба од 06.11.2023., 15.04.2024. године, као и на главном претресу дана 06.03.2025. године. Такође, у приватној тужби је наведено да је окривљена објавила текст на друштвеној мрежи, а који текст је цитиран од речи до речи и да је исти био увредљив, односно увредљиве садржине. Према томе и приватна тужба и изрека пресуде су истоветне и садрже попутни опис дела из члана 170. КЗ.

Стога Врховни суд оцењује као неосноване наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА – да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљене, наводи да се побијане пресуде заснивају на исказима сведока ГГ и ДД, којима је суд поклатио веру, а које су дугогодишње познанице приватне тужиле, као и да приватни тужилац није доставио ниједан доказ да је спорни текст утицао на његово смањено радно ангажовање, којим наводима захтева бранилац оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа, у смислу одредбе члана 440. ЗКП.

Међутим, повреда закона из члана 440. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, није предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле није дозвољени разлог, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљене преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у напред наведеном делу, оценио као недозвољен.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости нумерише и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим, како уопште не указује у чему се наведена повреда састоји, то захтев у овом делу нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева како опредељење о којој тачно повреди закона је реч, тако и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је Врховни суд, с обзиром да не може по службеној дужности испитивати у чему се евентуална повреда закона састоји, будући да се у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП, креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања, оценио да поднети захтев у овом делу нема законом прописани садржај.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. и члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић